

Arrest

nr. 252 758 van 14 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE RAEDEMAEKER
Augustijnenstraat 10
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 17 december 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 november 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 december 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 mei 2020 dient de verzoekster, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van wettelijk samenwonend partner van een Belg, de heer T. M.

Op 13 november 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 18 november 2020 aan de verzoekster ter kennis werd gebracht en die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.05.2020 werd ingediend door

Naam A. (...)

Voorna(a)m(en) S. A. (...)

Nationaliteit: Togo

Geboortedatum (...).1989

Geboorteplaats: D. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te (...)

om de volgende reden geweigerd

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorgaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar wettelijk samenwonende partner van Belgische nationaliteit. M. T. (...) (RR. xxx), in toepassing van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de wet var 15.12.1980

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de familieleden bedoeld uit het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg; 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de werkloosheidsuitkeringen en de overbruggingsuitkering De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat zij actief werk zoekt.'

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon de volgende bewijzen voor

- *Toelichting opgesteld door de referentiepersoon betreffende zijn inkomsten als zelfstandig muzikant Deze zouden heden volledig stilgevalen zijn door de COVID-19-pandemie waardoor het redelijk is bij huidige aanvraag de inkomsten van voor de crisis in rekening te brengen Er worden echter geen officiële documenten voorgelegd waaruit het werkelijk beschikbare netto-inkomen zou kunnen blijken zoals een recent aanslagbiljet personenbelastingen een volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen aansluiting bij de sociale zekerheidskas én facturen sociale bijdragen, alsook wie voor de betaling van deze bijdragen instaat. Het geheel van deze stukken zou reeds voor een concreter beeld kunnen zorgen van de inkomsten uit de zelfstandige activiteit voorafgaand aan voormelde crisis.*
- *Bewijzen van inkomsten van zelfstandige activiteit in Nederland (overzicht betalingen van facturen) voor de periode 2019 kwartaal 3 en 4 en begin 2020. Ook van dit overzicht werden geen officiële bewijzen voorgelegd of deze bedragen wel degelijk betaald werden. Bovendien is ook met duidelijk, voor zover wel degelijk betaald, hoeveel van deze factuurbedragen daadwerkelijk voor betrokkene ter beschikking zijn om van te leven. Er dienen nog allerhande zaken te worden afgehouden (sociale bijdragen belastingen,...). Zonder extra informatie kunnen ook deze stukken niet worden aanvaard als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen*
- *Salarisspecificaties van zijn bijberoep bij Regiotaxi L. M. (...) (S. (...), Nederland) voor de periode vanaf september 2019 tot en met januari 2020. Het is voor onze dienst niet duidelijk of de*

referentiepersoon heden dit bijberoep nog verder uitoefent in Nederland, gezien hij nu op zoek is naar een andere job en gezien de laatst voorgelegde loonfiche van deze tewerkstelling dateert van januari 2020, en dus twee maanden voor aanvang van de crisis. De aanvraag dateert van 18.05 2020, indien de tewerkstelling nog steeds liep na januari 2020, is niet duidelijk waarom de loonfiches van februari en maart (desgevallend van de halve maand) 2020 niet voorliggen

- Bewijzen van sollicitaties, o.a. bij K. (...) en Bakkerij C. (...)
- Inschrijvingsbewijs bij VDAB op naam van de referentiepersoon dd 11.08.2020 als werkzoekende. Vast contract op naam van betrokkene zelf bij L. (...) van onbepaalde duur Dit contract; kan door onze dienst niet in overweging worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Het is de Belgische onderdaan die dient aan te tonen over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen te beschikken

Uit het geheel van de beschikbare gegevens heeft onze dienst geen zicht op de huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon en bijgevolg kan de toetsing van artikel 40ter van de wet van 15.12 1980 niet gebeuren

Op basis van de voorgelegde documenten is bijgevolg niet afdoende bewezen dat referentiepersoon beschikt (of voorafgaand aan de crisis beschikte) over stabiele toereikende en regelmatige bestaansmiddelen

De behoefteanalyse overeenkomstig art 42. §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is bij deze overbodig. Immers, er is niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Er is enkel vastgesteld dat de evaluatie niet kan gemaakt worden bij gebrek aan het zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon Betrokkene voldoet dan ook met aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15 12 1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"

Op 14 december 2020 dient de verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Deze aanvraag wordt opnieuw ingediend in functie van de heer T. M.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen werpt de verweerder volgende exceptie op:

"Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden

verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang voorhanden moet zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep. Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 14 december 2020 een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend in functie van haar wettelijk samenwonende partner, de heer M.T., van Belgische nationaliteit.

De vernietiging van de op 13 november 2020 genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan slechts tot gevolg hebben dat de verwerende partij een nieuw standpunt moet innemen over de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij. De verwerende partij is evenwel hoe dan ook reeds verplicht om dit te doen, gelet op het feit dat de verzoekende partij een nieuwe aanvraag heeft ingediend. Bijgevolg kan de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verzoeker geen bijkomend nut meer verschaffen.

Verwerende partij is dan ook van oordeel dat het ingediende beroep tot nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wegens het ontbreken van het wettelijk vereiste belang onontvankelijk is."

3.2. In haar synthesesmemorie antwoordt de verzoekster hierop als volgt:

"Volgens artikel 39/56 van de wet van 15.12.1980 kunnen beroepen bedoeld in artikel 39/2 voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Volgens vaste rechtspraak houdt het hebben van een belang in dat de vernietiging van de bestreden beslissing aan de verzoekende partij enig voordeel verschaft en dus een nuttig effect sorteert.

In casu, voert verzoekster ten eerste aan dat de tweede aanvraag nog onbeslist is. Verzoekende partij heeft er alle belang bij dat de beslissing op de eerste aanvraag houdende de weigering van verblijf vernietigd wordt, zodat de eerste aanvraag tot verblijf opnieuw beoordeeld wordt en kan resulteren in een nieuwe beslissing houdende toekenning van verblijf.

Ten tweede behoudt verzoekster een belang bij de vernietiging van de eerste beslissing, omdat bij een vernietiging van de eerste beslissing een nieuwe beslissing moet genomen worden te rekenen vanaf de datum van de eerste aanvraag (RvV nr. 225.152 dd. 23 augustus 2019).

Een vernietiging van de bestreden beslissing dd. 13.11.2020 sorteert in hoofde van verzoekster m.a.w. absoluut een nuttig effect.

Verzoekster geeft blijk van een actueel, persoonlijk, rechtstreeks, geoorloofd en zeker belang."

3.3. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp, waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang bij de gevraagde nietigverklaring indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen vernietiging van die rechtshandeling moet hem tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel verschaffen.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang, komt het de verzoeker toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

De thans bestreden beslissing betreft de weigering van de verblijfsaanvraag die de verzoekster heeft ingediend op 18 mei 2020, en dit met het oog op de gezinshereniging met haar Belgische wettelijk samenwonende partner, de heer T. M. Zoals de verweerder in de nota met opmerkingen terecht opmerkt, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster op 14 december 2020 een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend in functie van dezelfde referentiepersoon, de heer T. M. De verzoekster betwist dit niet.

Ter terechtzitting wordt aan de partijen gevraagd of er al een beslissing is genomen naar aanleiding van de nieuw aanvraag van 14 december 2020. De beide partijen antwoorden hierop ontkennend. De verzoekster kan echter niet overtuigen waar zij in de synthesesamenvatting stelt dat zij haar belang behoudt zolang er nog geen beslissing omtrent de nieuwe aanvraag is genomen. Door het indienen van een nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van dezelfde Belgische referentiepersoon, heeft de verzoekster immers uitdrukkelijk haar wil te kennen gegeven om haar verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals ter beoordeling voor te leggen aan de verweerder teneinde deze ervan te overtuigen zijn standpunt, dat hij heeft geuit naar aanleiding van een vorige aanvraag, te wijzigen en alsnog het verblijfsrecht te erkennen op basis van de bij de nieuwe aanvraag gevoegde overtuigingsstukken. Dit klemmt *in casu* des te meer nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de nieuwe aanvraag van 14 december 2020 veel uitvoeriger is gestoffeerd en nu, in tegenstelling tot bij de aanvraag die tot de thans bestreden beslissing heeft geleid, in het kader van deze nieuwe aanvraag wel uitdrukkelijk aan de hand van een aantal nieuwe overtuigingsstukken wordt geargumenteed dat de referentiepersoon voorheen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer door terug te keren na een verblijf in Nederland en dat daarom artikel 40ter, §1, van de Vreemdelingenwet van toepassing is, terwijl met de thans bestreden beslissing enkel het verblijfsrecht als familielid van een statische Belg, zoals bedoeld in artikel 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet, wordt geweigerd.

De Raad wijst erop dat de vernietiging van de thans bestreden bestreden weigeringsbeslissing slechts tot gevolg kan hebben dat verweerder een nieuw standpunt moet innemen over de eerste verblijfsaanvraag van de verzoekster, dit is de aanvraag van 18 mei 2020. De verweerder is evenwel hoe dan ook reeds verplicht om de verblijfsaanspraken van de verzoekster te beoordelen in het licht van de nieuwe aanvraag van 14 december 2020, gelet op het feit dat hij andermaal door de verzoekster werd gevat middels een beter gestoffeerde aanvraag. Het indienen van een nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in de hoedanigheid van wettelijk samenwonend partner van dezelfde Belgische onderdaan, waarbij ditmaal in de nieuwe aanvraag wel duidelijk wordt aangegeven dat deze gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, houdt aldus een gewijzigde omstandigheid in die de vraag doet rijzen naar het actueel belang van de verzoekster bij de gebeurlijke nietigverklaring van de thans bestreden beslissing.

Ter terechtzitting wordt aan de raadsvrouw van de verzoekster gevraagd om, gelet op deze gegevens en op de door de verweerder opgeworpen exceptie, haar belang bij het huidig voorliggend beroep toe te lichten.

De raadsvrouw van de verzoekster repliceert hierop dat ook de eerste aanvraag van 18 mei 2020 beoordeeld had moeten worden in het licht van artikel 40ter, § 1, van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekster nog belang heeft bij het thans voorliggende beroep aangezien de eerste aanvraag in aanmerking genomen had moeten worden en er dus een verblijfsrecht zou moeten worden toegekend vanaf 18 mei 2020. De verzoekster verwijst hiermee in wezen naar het eerste middel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift. De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekster in dit eerste middel verwijst naar twee stukken (inventaris verzoekschrift, stukken 4 en 5) die blijken de stukken van het administratief

dossier echter pas voor het eerst werden voorgelegd bij de nieuwe aanvraag van 14 december 2020. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de verzoekster in het kader van haar eerste aanvraag had gespecificeerd dat of stukken had bijgebracht om aan te tonen dat de aanvraag werd ingediend in de hoedanigheid van een familielid van een Belg die gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer overeenkomstig artikel 40ter, § 1, van de Vreemdelingenwet. Het kan de verweerder dan ook niet worden aangewreven dat hij bij de thans bestreden beslissing hiermee ten onrechte geen rekening hield.

De vernietiging van de thans bestreden weigeringsbeslissing kan dan ook slechts tot gevolg hebben dat de verweerder een nieuw standpunt moet innemen over de verblijfsaanvraag van de verzoekster van 18 mei 2020, ingediend in toepassing van artikel 40ter, § 2, van de Vreemdelingenwet, hetgeen echter thans achterhaald is. Inmiddels heeft de verzoekster immers een tweede aanvraag ingediend in toepassing van artikel 40ter, § 1, van de Vreemdelingenwet, waarbij zij stukken bijbrengt om haar verblijfsaanspraken op deze rechtsgrond te ondersteunen. In een begeleidend schrijven van 4 december 2020 argumenteert verzoeksters advocaat op uitvoerige wijze dat de referentiepersoon geen statische Belg is aangezien hij terugkeerde na gebruik te hebben gemaakt van zijn recht op vrij verkeer binnen de Europese Unie, waarbij hij woonachtig en werkzaam was in Nederland, zodat de nieuwe verblijfsaanvraag moet worden beoordeeld in het licht van artikel 40ter, §1, van de Vreemdelingenwet, terwijl de vorige aanvraag op 13 november 2020 werd geweigerd op grond van artikel 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet. De verzoekster geeft zodoende ondubbelzinnig te kennen dat zij haar verblijfsaanspraken niet (meer) wenst beoordeeld te zien overeenkomstig artikel 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet, en zij vraagt aan het bestuur uitdrukkelijk om het verblijf te erkennen als wettelijk samenwonend partner van een Belg op grond van artikel 40ter, §1, van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge de nieuwe verblijfsaanvraag van 14 december 2020 zal de verweerder ditmaal verzoeksters verblijfsaanspraken overeenkomstig artikel 40ter, §1, van de Vreemdelingenwet dienen te onderzoeken, zoals de verzoekster in het bij de nieuwe aanvraag gevoegde schrijven ook uitdrukkelijk heeft gevraagd. Ook ter terechtzitting wordt nogmaals bevestigd dat artikel 40ter, §1, en niet artikel 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

Het indienen van een nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in de hoedanigheid van wettelijk samenwonend partner van een Belgische onderdaan die wel gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer houdt aldus een gewijzigde omstandigheid in, zodat niet kan worden ingezien welk belang de verzoekster precies heeft bij de gebeurlijke vernietiging van de thans bestreden beslissing, die de weigering inhoudt van het verblijfsrecht als wettelijk samenwonend partner van een statische Belg.

Waar de verzoekster stelt dat de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing tot gevolg zal hebben dat een verblijfsrecht moet worden toegekend vanaf de datum van de eerste aanvraag, dit is 18 mei 2020, neemt zij voor haar argumentatie als uitgangspunt dat zij is gerechtigd op een verblijf van meer dan drie maanden als wettelijk samenwonend partner van de Belgische referentiepersoon. Evenwel, tot op heden blijkt niet dat de bevoegde overheid reeds heeft kunnen vaststellen dat dit ook daadwerkelijk het geval is. De Raad wijst erop dat de beslissing tot erkenning van een verblijfsrecht slechts een declaratoir karakter heeft indien, nadat door het bevoegde bestuur werd vastgesteld dat is voldaan aan de door de wetgever opgelegde voorwaarden, de aanvraag effectief wordt ingewilligd (RvS 9 augustus 2016, nr. 173.002). Het uitgangspunt van de verzoekster is momenteel dus eerder hypothetisch. In de hypothese dat de verweerder in het kader van de nieuwe aanvraag van 14 december 2020, ingediend op grond van artikel 40ter, §1, van de Vreemdelingenwet, het verblijfsrecht erkent, dan zal dit er bovendien - gelet op het declaratoir karakter van de verblijfskaart - sowieso toe leiden dat de verzoekster geacht zal worden van bij haar aankomstverklaring het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie te hebben uitgeoefend. Een nietigverklaring van de thans bestreden beslissing kan de verzoekster, ook in de door haar voorgehouden hypothese, aldus geen bijkomend voordeel verschaffen.

Bovendien wordt opgemerkt dat de Raad van State reeds heeft geoordeeld dat, in de situatie waarin het beoogde verblijfsrecht van onbepaalde duur naar aanleiding van een volgende aanvraag daadwerkelijk wordt verkregen, de verzoekster geenszins nog blijf geeft van het vereiste actueel belang bij het aanvechten van de genomen weigeringsbeslissing inzake de vorige aanvraag. De Raad van State stelt dat de verzoeker in deze situatie geen voordeel meer kan putten uit een nieuw onderzoek van de wettigheid van de weigering van zijn vorige aanvraag, vermits hij inmiddels op grond van een volgende aanvraag werd toegelaten tot het oorspronkelijk gevraagde verblijf voor onbepaalde duur. De Raad van

State oordeelt dat het feit dat het verblijfsrecht van de betrokken vreemdeling met de volgende aanvraag werd erkend vanaf een latere datum dan met de eerdere aanvraag het geval zou zijn geweest, geen afbreuk doet aan het voorgaande. De Raad van State benadrukt dat een verblijfsrecht dat is erkend en waarvoor een verblijfskaart is afgegeven, geen tweede maal kan worden erkend en er evenmin een tweede verblijfskaart voor kan worden gegeven en dat de betrokken vreemdeling er zelf voor heeft gekozen een volgende aanvraag in te dienen en niet de uitkomst van de door hem ingestelde rechtsmiddelen met betrekking tot de weigering van de vorige aanvraag af te wachten. Nog geeft de Raad van State aan dat de eerdere rechtspraak van de Raad in andersluidende zin zoals de verzoekster deze ook aanhaalt, geen bindend precedent vormt (RvS 27 maart 2020, nr. 247.341).

Indien inzake de nieuwe aanvraag eveneens negatief zou worden beslist, dan behoudt de verzoekster ook alle beroepsmogelijkheden om zich tot de Raad te wenden tegen de gebeurlijke nieuwe weigeringsbeslissing (cf. in dezelfde zin: RvS 4 april 2003, nr. 117.943; RvS 14 november 2006, nr. 164.727; RvS 16 juli 2020, nr. 13.804 (c)).

In casu heeft de verzoekster bijgevolg geen elementen aangebracht waaruit kan blijken dat zij, in de huidige feitelijke omstandigheden, nog een actueel belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Deze vaststelling volstaat om het beroep te verwerpen.

De door de verweerder opgeworpen exceptie is gegrond.

Het beroep is derhalve niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE